

A Szentlélek vigasztalása (Jn 14: 16-18)

Jelen számunkban...

- Zilahiak találkozója
- Női csendesnapok a Hargitán és Sólyomkőváron
- Bemerítés Nagybányán
- Szolgálattevők találkozója a kolozsvári missziókerületben
- Csodálatos Isten (fiatalok)

„Úgy döntöttem, hogy megfigyelem Istent a mindennapokban, a nagy és kis csodákban, a mindenben és a semmiben. Bár megérteni valószínű, hogy nem fogom, de megpróbálok megszeretni szuverenitását. Több fiatal is erre törekszik környezetemben. Meglátni az önmagában csodálatos Istent, a legapróbb történetekben.”

A tanítványok lelkiületét mélységes szomorúság üli meg, mert érzik, hogy drága Mesterük körükből való eltávozása pótolhatatlan veszteséget jelent számukra. Urunk, mint mindig, most is ráérez tanítványai lelkiállapotára, és a Szentlélek vigasztalását ígéri nekik.

Az életben nem hiszem, hogy lenne, akinek ne volna bánata, szomorúsága, ne lenne vesztesége, tehát ne lenne szüksége vigasztalásra. Amit ma magunkénak tudunk: egészség, szülő, hitves, gyermek, állás, vagyon, tisztesség, megbecsülés, nem biztos, hogy holnap nem veszítjük-e el, és fájó szívvel kesergünk azok összetört cserépdarabjai fölött. Mennyi hangosan és hangtalanul zokogó lélek van a világ csalódásokkal telített országútján! Mennyi hajótörött, vérző szív van az életveszélyes, sziklás, homokzátonyos tengerén! Vajon ki hallja zokogásukat? Vajon ki fogja fel bánatuk, fájalmuk, veszteségük drágagyöngyeit: könnyeiket? Ki az az ember, akinél minden sebre, minden fájdalomra és veszteségre van gyógyír, van vigasztalás? Aki már vigasztalt, csak az tudja, hogy ez milyen nehéz feladat, szinte lehetetlen. Az emberi vigasztalás legtöbb esetben nem valós tényen alapszik. Halálos betegnek azt mondjuk, hogy rövidesen jobban lesz, betegsége csak múló rosszszullét. Annak, aki anyagiját vesztette el, kenyerét, állását, azt mondjuk, hogy még szerezhet többet, még jobb állása is lehet... Akinek odalett becsülete, azzal vigasztaljuk, hogy más is járt már így, a világ hamar feled, esetleg más vidéken ismeretlenül új életet kezdhet. Ez a vigasztalás azonban az elveszett értékeket nem pótolja, a vigasztalás garantált ígéreteit nem biztosítja.

Nincs tehát más vigasztaló, csak a Szentlélek Isten, aki nem csak az apostoloké, hanem a miénk is minnyájunké, mivel azt mondja az Isten: >>>

Meghívó testvéri találkozóra

Szeretettel hívunk és várunk minden **zilahi és Zilahról elszármazott testvérünket** a zilahi magyar baptisták találkozójára, amelyre 2025. július 11-13. között kerül sor városunkban. Péntek délután közösséggyakorlás lesz az imaháznál, szombaton pedig ennek folytatása a szabadban. Zárásként vasárnap délelőtti ünnepi istentiszteleten és úrvacsorai közösségben lehetünk együtt. Részvételi szándékukat vagy szállásfoglalási igényüket kérjük **Nagy Csabánál** jelezni **(0735 500 035)**! „Ímé, mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak!” (Zsolt 133:1) (**Nagy Ferencz** lp.)

2025. május 27-30. között, Berlinben (fotó) rendezte meg Európai Evangelizációs Kongresszusát a Billy Graham Evangelizációs Társaság (BGEA), 25 évvel azután, hogy az Amszterdam-2000, „Utazó Evangelisták Világkonferencián” több ezer evangelistát, lelkipásztort, egyházi vezetőt, teológiai tanárt, keresztény misszionáriust és szolgálatvezetőt készítettek fel a Jézus Krisztustól kapott misszióparancs betöltésére, valamint arra, hogy „bizonyosságot tegyenek Isten kegyelmének evangéliumáról” (ApCsel 20,24). Az eseményen népes magyar lelkipásztori csapat vett részt Magyarországról. (Facebook – Dr. Mészáros Kálmán)

Jövel, Szentlélek!

Mint keret kép nélkül,
Cserép virág nélkül,
Olyan üres minden munkánk,
Ha nem Terád épül.

Nagyratörekvésünk,
Nekifeszülésünk
Összecsuklik, ha az erőt
Nem Te adod nekünk.

Lelkünk meg nem békül,
Éltünk meg nem szépül,
Építésünk összeomlik
Segedelmed nélkül.

Ahová mi lépünk,
Amihez mi érünk,
Elsorvad ott minden élet,
Ha Te nem jársz velünk.

Lelkünk közepébe,
Éltünk lényegébe
Újjászülő akaratom
Ivódjék be végre!

Haszontalan harcok,
Csüggesztő kudarcok
Tűnjenek el, s tündököljék
Rajtunk istenarcod!

Dömötör Ilona

Szentlélek hívása

Nélküled csak könyv a Bibliánk:
Talán szebb, különb, mint sok másik,
De lgévé tüzedtől válik.
Nélküled Jézus ember volt csak
És holtak maradnak a holtak,
De ha tüzed betölthet minket,
Megvilágítja értelmünket,

Látjuk Benne a Fiú-Istent.
Ki értünk odaadott mindent,
S legyőzve halált, bűnt és átkot,
Megváltotta a holt világot,
Hogy aki Megváltónak vallja,
Vele éljen, Ő úgy akarja.
S mi boldog tanúk, valljuk, éljük,
Mert üzenetét már jól értjük...
Jöjj Szentlélek, áradj ki reánk!

Nagy Kornélia

>>> „Kitöltök az én Lelkemből minden testre...” (ApCsel 2:17-18). **Miben áll a Szentlélek vigasztalása?**

Abban, hogy megmondja az igazat állapotunkról

A vigasztaló Szentlélek nem is tehet másként, mert Ő egyben „az igazságnak ama Lelke” (17 v.). Megmondja a valós tény, a helyes diagnózist rólunk, és pedig, hogy **mindnyájan bűnösök vagyunk**. Megmondja, hogy „*nincsen csak egy igaz is, nincs, aki megértse és keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincsen, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is*” (Róm 3:9-12). Nem mondja azt, hogy a hazugság: élénk fantázia; hogy a lopás: kleptomániás betegség; hogy a fősvénység: túlzott takarékoság csupán; hogy az önző harácsolás: élelmesség; a könnyelmű, bűnös életmód: „fiatalság boldonság”. A Szentlélek megmondja, hogy a bűn az bűn! Ezt mindenkinek tudtára adja személyválogatás, kertezés és szépítgetés nélkül.

Megmondja azt is, ami a bűn után következik: „*mert a bűn zsoldja a halál*” (Róm 6:23); „*a bűn pedig teljességre jutván halált nemz*” (Jak 1:15b). A Szentlélek nem azt mondja, amit a Sátán Éváéknak: „*Bizony, nem haltok meg!*” (I.Móz 3:4). Hanem a Szentlélek azt mondja, hogy „igen, meg fogtok halni – halálnak halálával, ami egyenlő az örök kárhozattal, az örök gyötrellemmel!” Ilyen orvos a Szentlélek, a bűnbeteggel szemben, ilyen Igazság a Szentlélek a magát jónak tartó emberrel szemben. Ebben a nagy abszolút félremagyarázhatatlan igazságában van az Ő vigasztalása.

Abban, hogy megmutatja a szabadulás lehetőségét

Megmutatja, hogy nem a betegségé, a fájdalomé, a szenvedésé, a nyomorúságé az utolsó szó a mi bűntől beteg életünkben. Megmutatja, hogy van Orvos Izráelben a bűnleprás Naámánok számára. Ez az Orvos az Krisztus Jézus nem az egészségesekhez jött, és jön ma is a Szentlélek által, hanem a bűnös betegekhez (Lk 5:31-32). **Ő nemcsak diagnózist állapít meg, mint sok esetben a mi orvosaink – mert többet nem is tehetnek – hanem meg is gyógyít.** Ha megtapasztaltuk ezt a csodálatos gyógyulást, akkor együtt zengjük a hála zsoldárát a boldog, látó vakokkal, a talpra szökött bénákkal, a megtisztult leprásokkal: „Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az Ő szent nevét! Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről! Aki megbocsátja minden bűnödöt, és meggyógyítja minden betegségedet” (Zsolt 103:1-3).

A Szentlélek megmutatja azt is, hogy nem az a legfőbb jó, amit mi mint földi értéket elveszthetünk: vagyon, pénz, rang, állás, hírnév, dicsőség, amelyről már a régi rómaiak is tudták, hogy „Gloria mundi perit” (a világ dicsősége veszendő) – **a legértékesebb, amit elveszíthetünk, az üdvösségünk, az örök életünk.** „*Mert mit használ*

az embernek, ha az egész világot megnyeri is, lelkében pedig kárt vall?” (Mk 8:36). Megmutatja, hogy a földi kincset a rozsda és a moly megemésztheti, a lopók elvihetik, de a Szentlélek ajándékait: hitet, szeretetet, reménységet, jóságot senki és semmi nem veheti el tőle.

Megmutatja a Szentlélek, hogy van számomra irgalom, bocsánat, az Atya karja szerelmes Fiában utánam hajolt, hogy kiemeljen a porból és a bűn posványából, és átvi-gyen a számunkra elkészített atyai hajlékba, a mennyei dicsőségbe.

Áldott a Szentlélek vigasztalása, mert Ő adja ajkunkra a hit bizonyágtevést: „*Mert tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökkévaló házunk a mennyben (...). Aki pedig minket erre elkészített, az Isten az, aki a Lélek zálogát is adta minékünk.*” (II.Kor 5:1,5).

Abban, hogy képessé tesz a vigasztalódásra

Számtalan eset is igazolja, hogy a legcsodálatosabb ékesszólás, a legodaadóbb rábeszélés nem tud eredményt elérni annál a léleknél, amelyik Rákhelhez hasonlóan nem tud vagy nem akar vigasztalódni. A Szentlélek ereje azonban képessé teszi a lelket a vigasztalódásra. Hogyan éri el ezt?

Úgy, hogy **hitet fakaszt** a bűnös, beteg, veszteségtől zokogó megkeseredett szívben. Képzeli el, hogy egy hangnak olyan hatalma van, hogy hallóvá teszi a süketet, akihez szól! Képzeli el, hogy a Napnak olyan ereje van, hogy a beteg szemnek látást tud adni, hogy az meglássa őt! A Szentléleknek olyan hatalma van, hogy hívóvé teheti és teszi azt, akit vigasztal, és aki ezt a vigasztalást elfogadja: „*a Lélek ígéretét nyerjük így el hit által*” (Gal 3:14b).

Békességgel, nyugalommal telített, új szívet ad, az indulatos, zúgolódó, kételkedő, irigykedő szív helyett (Ez 11:19). Hányszor álltam már betegágy mellett...! Próbáltam vigasztalni, hasonló esetekre utalni, jobb kilátásokat felsorakoztatni. Eredmény, megnyugvás nem következett be az emberi szóra. Aztán megszólalt az ige, rajta keresztül Isten, és közben megindult a Lélek titokzatos munkája: halkán megszólaltak az imaszavak, és lassan peregni kezdtek a megkönnyebbülés könnyei; a beteg fellelegzett, a zaklatott szívet mélységes békesség tölti el... A Lélek győzött a fájdalom, a kételkedés, a reménytelenség, veszteség fölött!

Ez a Lélek itt van közöttünk, bennünk, úgy mint a levegő, a vízpára – melegít, simogat és vigasztal, mint a ragyogó napsugár. Tárd ki szívedet, hogy az Élet vigasztalása az örökkévalóság ragyogása a tied, az enyém, a miénk lehessen! Jövel, Szentlélek Úristen! Ámen!

Bokor Barnabás
(1911-1966)

Bemerítési ünnep Nagybányán

Isten kegyelméből többszörös ünnepet tartottunk a nagybányai magyar baptista imaházban. Amellett, hogy örömmel emlékeztünk Krisztus feltámadására, bemerítési ünnepélyt is tarthattunk ünnep első napjának délelőttjén. Ez alkalommal öt fehérruhás tett tanúbizonyságot a Krisztusba vetett hitükről bemerítés által. Jó volt látni a négy fiatalot, de ugyanúgy örültünk idősebb testvérnőnknek is, aki katolikus háttérből és operaénekesi pályafutással a háta mögött, idős korára hallotta meg az evangéliumot, és hitt abban. Rövid imaközösség

után Isten ígését Székely Béla testvér, a sarmasági gyülekezet lelkipásztora hirdette a Mt 3:1-17 alapján. Ezután a bemerítkezendők lelkileg felemelő szolgálata következett, majd ünnepélyes keretek között megtörtént bemerítésük. Hálaival és Istent dicsérve fejeztük be a délelőtti istentiszteletet, és délután immáron gyülekezetünk új tagjaival járultunk az Úr asztalához is. Jézus él! Erre emlékeztünk, ennek örültünk, és ennek az igazságnak hatását láttuk emberek életében ezen a napon. Istené legyen a dicsőség! (János Csaba lp.)

Jubileum lesz Temesváron!

Az önálló Temesvári Magyar Baptista Gyülekezet 100 évvel ezelőtt alakult meg, ugyanis korábban – több mint 40 évig – a városban működő baptista közösség három nyelvű volt (magyar, német és román). A fejlődés és a magyar misszió érdekében elődeink fontosnak tartották megtenni ezt a bátor lépést. Isten pedig megáldotta a kicsiny kezdetet. Emlékezni, hálát adni és ünnepelni hívjuk tehát a jelenlegi és volt temesvári baptista testvéreket és hozzátartozókat. Időpont: 2025. augusztus 30-31. Helyszín: Temesvár, Drubeta 6 sz. „Az Úr segített el bennünket egészen idáig!” (1Sám 7:12) (Boros Róbert lp.)

„Hajlék az Isten”

– Női csendesnapok a Hargitán

2025. május 9-11 között került megrendezésre a Romániai Magyar Baptista Nőszövetség által szervezett országos női csendesnap, amelynek ebben az évben is a Hargita Keresztyén Tábor adott otthont. A csendesnap témája így szólt: „Hajlék az Isten”. „Hajlékunk voltál Istenünk, minden időben nekünk...”, csendült fel az ének több mint 200 nőtestvér ajkáról a nap folyamán többször is.

Nagy szeretettel fogadtak bennünket, érkezésünkkel egyidőben a nap is kisütött, ebben is tapasztaltuk, hogy jó az Úr. A tábor vezetője, Joó Zoltán tv. az Ézs 56:6-7 igeversekkel köszöntötte az egybegyűlteket, majd a zászlófelvonás következett. Bálint Pál lp. az ÉnÉn 2:11-15 ígék alapján hangsúlyozta, hogy a tavasz beköszöntével szükség van a változásra, s ehhez szükséges, hogy elfogjuk a „rókákat”, amelyek tönkre tehetik a termést. A finom vacsora után, az esti alkalmon Kiss Judit testvérnő részéről hallhattunk igei gondolatokat az 5Móz 33:27 alapján. Az emberek hajléka változó, az évek múlásával egyre biztonságosabb, szebb lesz, de vajon otthonra is talál az, aki oda belép? Ebben a változó és bizonytalan világban egyedül Istenben találhatjuk meg lelkünk otthonát.

Szombat reggel testvérnőink, Bertalan Rebeka és Jankó Evódia által melegítette Isten a szívünket, hogy legyen a szívünk Isten otthona. Ezzel kapcsolatosan

hallhattunk élő bizonyágtevéseket is, majd előadást. „A befogadás helye” címmel Sipos Tímea (Szatmárnémeti) vitte közelebb a szívünket az igei igazságokhoz, kihangsúlyozva, hogy bár a kor szelleme mást diktál, az ember az Istennel való közösségre lett teremtvé. „Ahol befogadás van, ott van lehetőség a helyreállásra.” Megérthettük, milyen fontos szerepe van az ajtónak, hiszen ez az elválaszt valamitől, de ugyanakkor védelmez is a külvilágtól. Ahhoz, hogy befogadóvá váljon a szívünk, előbb meg kell ürösíteni minden szennytől. Akkor lehet igazi a befogadás, ha előbb minket is befogadott a Krisztus. Ezekről a gondolatokról tovább beszélgethettünk kis csoportokban.

Délután lehetőségünk volt pihenni, sétálni, ami után egy szeminárium következett Vékás Erzsébet testvérnő vezetésével. Isten hajlék a vándorúton, tapasztalhatjuk a félelmes napokon, a változások idején is ezt az igazságot. A mi felelőségünk, hogy vándorutunk idején a mi otthonunk is legyen menedék másoknak, hogy így megtapasztalják Isten szeretetét.

Több élő bizonyágtételt hallhattunk arról, hogy milyen az, amikor Isten a hajléktalanok hajléka, az árvák hajléka, hajlék a munkanélküliség, a gyermektelenség, a betegség idején. Az esti alkalmon is hangoztak el bizonyágtételek, megerősítve bennünk azt a tudatot, hogy a tenyerén hord az örökkévaló Isten, amikor nehézségeken vezet át az utunk. Ő azt mondja: „Van hely nálam, gyere, állj mellém!”

„A biztonság helye” címmel Szabó Rebeka megerősítette bennünk azt, hogy a biztonságérzet létszükségletünk. Ruth és Naómi élete által megérthettük, hogy a legnagyobb biztonságot az jelenti, amikor ránk tekint az Isten. Vagyok-e az a személy, aki úgy sugározza Istent a jelleme által, hogy ettől mások is követni akarják Őt? Felemelő érzés volt késő este együtt dicsőíteni Istent az énekcsoport vezetésével, énekek és imádság által is, megtapasztalni az ige igazságát, miszerint Isten az Ő

népének a dicsérete között lakozik. Egy kedves meglepetés tette még inkább meghitté, otthonossá az esti alkalmat. A kandalló melege mellett, forró csokit kortyolgatva és finomságokat fogyasztva ápolhattuk testvéri kapcsolatainkat, gyakorlatba ültetve a hallottakat azáltal, hogy tartalmas beszélgetések, imádságok által betekintést kaphattunk egymás harcaiba, örömeibe.

Bár későn feküdtünk le, másnap mégis frissen és új erővel ébredtünk, kíváncsian várva, mit tartogat nekünk az Isten. Reggeli után áhítattal kezdtük a napot. Papp Erzsike és Bálint Ibolya hangolták a szívünket imádságra a Fil 1:21 és a Zsolt 23 által. „Nekem az élet Krisztus és a meghalás nyereség!” Azzal, ahogyan élünk, nyomot hagyunk otthonainkban, munkahelyünkön, gyülekezetben. A kérdés az, hogy halálunk órájában mi marad utánunk. Ha Krisztus a mi életünk része, akkor a halál árnyékában is biztonságban lehetünk.

Szabó Szilárd, a szatmárnémeti gyülekezet lelkipásztora által tekintetünket Isten az örökkévaló hajlék felé irányította. Hajléknak számít egy ház, amikor már tetővel is befedik. Mennyei befedezés nélkül nem lehet biztonságban a mi földi életünk sem. A mennyország a mi igazi hajlékunk, Isten pedig azt ígérte, hogy szélmélyre szóló otthont készít nekünk. Bár a mennyország szépsége fölülmúlja a mi elképzelésünket, azért fogjuk otthon érezni magunkat a mennyben, mert ott lesz az Isten. Ez egy olyan hely, amit földi életünkben készítettünk elő azzal, hogy jó alapokat teszünk le, kincseket gyűjtve.

Ez a hétvége is közelebb vitt mennyei Atyánkhoz és ahhoz a hajlékhoz, amit Ő készített nekünk. Addig, amíg odaérünk, vándorutunkon azt kérde tőlünk az Isten: „Megnyugtat, ha orcám veletek megy?” Áldott vándorlást mindenkinek addig, amíg megérkezünk örökkévaló hajlékunkba!

Nagy Eszter - Szatmárnémeti

Szolgálattevők konferenciája a Kolozsvári Missziókerületben

Ismét örömmel gyűltek össze a Kolozsvári Missziókerület szolgálattevői az évi szolgálattevők konferenciájára, amely 2025. február 15-én, szombaton volt megtartva a tordai imaházban. Az Istent dicsőítő énekek után Rajna Ottó, helyi lp. buzdította imára az egybegyűlt testvéreket a Jak 1:4-6 alapján, kiemelve az állhatatosság, a bölcsesség és a hit fontos szerepét a hívő ember életében.

A szolgálattevők konferenciáján Szűcs Sándor, pasztorális alelnök, belényesi lp. tartott előadást két témakörben, megvilágítva Isten üzenetét több gyakorlati példával.

Az első előadásban „a beteges lelki élet” bemutatására került sor a 2Tim 2:15-18 alapján. Így esett szó az (újja)születési rendellenességekről, mikor például valaki csak érzelmi fellángolásból jött az Úrhoz, de igazán nem történt igazi áttörés az életében. Ebből a szomorú állapotból adódnak a többi lelki betegségek.

Ilyenek lehetnek az emésztési problémák, amikor valaki lelkileg helytelenül táplálkozik és emiatt alultáplált lesz, a tanításokban is csak a sztorikat keresi, de a mély tanításokkal nem tud mit kezdeni. Egy további probléma lehet az érzelmi ingadozás, ami miatt nincs kitartás sem. Aztán ott vannak a járás-hibák, amik abban mutatkoznak meg, hogy például nincs egyensúly az imaélet és az adakozás között (lásd Anániás és Safira). Vagy nincs egyensúly a szeretet és a szentség között, illetve a bibliaismeret és a tettek között. Ezt követik a szembetegségek (távollátás, rövidlátás, csőlátás), majd a fülbetegségek, amely megmutatkozik a nagyothallásban (Zsid 5:11), vagy a fülviszketésben, és emiatt válogatnak tanítók és tanítások között, saját kívánságaik szerint (2Tim 4:3-4). Majd felbukkannak a szívbetegségek is: ilyen a megkeményedett szív vagy az álnok szív. Továbbá a kézbetegségek, mikor nincs szolgálat, hanem csak bénaság és gyengeség. Aztán fény derült a beszédhibákra is (pletykaság, híresztelés, vádaskodás). Azonban a hívő embernek legyen a beszéde igaz, építő és hasznos a hallgatók-

nak! Végül az elme betegségeiről is szó esett, amelyhez hozzátartozik a tévtanítás (Gal 1:9), a más evangélium terjesztése. Aztán a bálványimádás, amely felcseréli az Úr imádatát. A legtöbb betegség halálos lehet, azonban a gyülekezet az a hely, ahol az Úr kegyelméből a betegek meggyógyulhatnak, és így helyes módon szolgálhatják az Urat.

A második előadás során „a szolgálattevő egészséges lelki életéről” szólt a tanítás a 3Jn 2 alapján. Az egészséges lelki élet sok összetevőiről hallhattunk: ilyen az értékek képviselése, döntések meghozatala, komolyság, hűség, helyes érdeklődési terület (Kol 3:1), jó tettek, amiben az Úr használni akarja a hívő embert a gyülekezet falain kívül is, aztán a kapcsolatok ápolása és rendezése, személyiségünk megismerése és végül a lelki ajándékaink felfedezése és használata.

Megláthattuk azt is, hogy az egészséges lelki élethez szükséges a szentség, az engedelmesség, a hit, a szolgálattevői feladatok elvégzése, az odaszánás, a csendesség: a személyes imaélet gyakorlása a családban és a gyülekezetben.

A tanítást követően lehetőség volt a kérdések feltevésére és a hozzászólásokra is, amelyek által még inkább megértettük Isten felénk intézett üzenetét. A konferencia a tordai testvérek vendégszeretetéből ebéddel zárult, amit hálás szívvel köszönünk! **(Tóth Róbert lp.)**

Női csendesnapok Súlyomköváron

Sokunkban megfogalmazódik a kérdés, hogy *ki is vagyok én igazán?* Vajon mi határoz meg, mi adja meg az identitásom alapját, s végül mi az, ami a célom vagy küldetésem ebben az életben? Úgy érezhetjük, hogy a körülményeink, feladataink, az adott szerepkör, amit betöltünk, jelentik egyben lényünk esszenciáját is. Azzal azonosítjuk magunkat, ami a leginkább kitölti mindennapjainkat, gondolatainkat.

Isten ígéje ebben a kérdéskörben is vezet és válaszokat ad. Csodálatos lehetőség adódott április utolsó hétvégéjén, amikor nők egy kisebb csoportjával megtarthattuk az első Súlyomkövári Női Csendesnapokat, és közösen tanulmányozhattuk az ige útmutatását arra nézve, hogy mi is a mi valódi identitásunk. Ebben dr. Tanya Gericke vezetett bennünket.

Rohanó hétköznapijaink során rengeteg inger és hatás ér bennünket, és bár az elfoglaltság miatt sokszor nehéz tudatosnak lenni, mindent átgondolni, jól megszűrni, ezek a hatások nem tűnnek el nyomtalanul. Befolyásolnak minket. Természetünkéből adódóan pedig nem tudunk semlegesek maradni, valaminek vagy va-

lakinek a követőiként élünk az életünket. A kérdés már csak az marad, hogy kinek a tanítványai leszünk.

Testvérnőnk kihangsúlyozta, hogy Isten vágya, hogy Őt mind jobban megismerjük és engedelmesen belesimuljunk akaratába, alárendelve magunkat neki. A mester tudja, hogy a kezében lévő agyagból hogyan formálhat hasznos, szép edényt. Bár a lépések sorozata nem könnyű, az erős, céltudatos mozdulatok teljes átférmálódásra készítetik az agyagot, a végeredmény miatt mégis teljesen megéri. Ahogyan a fazekasmester irányítása alatt az agyag engedelmesen formálódik, így kell mi is a mi Mesterünk biztos kezére bízunk az életünket, hiszen egyedül Ő tudja kimunkálni azt, amire teremtvé lettünk.

Biztonságot adó igazságra hívta fel a figyelmünket az előadássorozat arra nézve, hogy kik is vagyunk mi igazán. Az identitás szó a mai modern kultúra hozadéka, a Biblia úgy beszél erről, mint ami teremtettségünk alapvető vonása. Ez pedig az, hogy Isten képmásának hordozói vagyunk. Amikor Isten megalkotta az embert, egy csodálatos státuszt adott neki. Nem a tevékenységek, a feladatok határozták ezt meg. Ezt ajándékba kapta az ember: az az identitása, hogy Isten képmása. Éppen ezért fő célunk az lett volna, hogy képviseljük a mi Teremtőnket, visszatükrözzük Őt. De mint egy szépen megalkotott értéktárgy, amely földre zuhanva összetörik és képtelen kezdeti szépségét megtartani, így az ember is elvesztette azt a státuszt, amelyet kapott, amikor bűnbe esett. Ez a törött állapot egyedül Krisztusban állhat helyre. Benne és általa nyerhetjük el valódi identitásunkat. Biztos horgonyunk lesz, amely nem engedi, hogy a nehézségek, kihívások viharában elsodródjunk.

Testvérnőnk kihangsúlyozta, hogy identitásunk gyökere Krisztus, nem pedig a szerepköreink. A samáriai asszony példáját felhozva elének tárta, hogy annak az asszonynak is szüksége volt arra, hogy helyreálljon a státusza. A helyreállást pedig követte, hogy hirdetni kezdte a Szabadítót, sáfárkodni kezdett. Sokszor tévesen azzal azonosítjuk magunkat csupán, amit elvégzünk – vagy amit éppen nem. Az, hogy nők, feleségek, édesanyák, munkahellyel rendelkező személyek vagyunk, lehetősé-

get ad arra, hogy mi is sáfárkodjunk, bemutatva a mi teremtvő Istenünket. Milyen csodálatos azt tudni, hogy minél inkább alárendeljük magunkat Urunknak és az Ő életünkre való tervének, annál inkább kibontakozhatunk a magunk helyén, annál fényesebben tükröződhet vissza a kép, amelynek hasonlatosságára teremtvé lettünk!

A vasárnapi záró alkalmon Király Márk, másodéves teológus testvérünk arról beszélt, hogy a feleségek hogyan mutathatják be Istent. A feleség, aki Isten képmását hordozza a családban, kész kipótolni a hiányosságokat. Amit lát esetleg a férje életben, nem ellene használja fel, hanem társának javát keresve van mellette.

„Az Úr az én lelkemnek támogatója...” mondja a zsoltáros. A mi Urunk mindenhol jelenlévő, mindent ismerő, tökéletes támasz. Amikor a társam támaszt keres, megnyugvást és csendességet a nap terhei között, talál-e bennem lelki támaszra, biztonságra? Visszatükrözöm Atyánknak ezt a vonását? Tökéletlenül bár, de készek kell lennem, hogy támasza, menedéke legyek férjemnek.

Nőkként azt az ajándékot kaptuk, hogy otthont teremthetünk. Külsőleg is formáljuk lakóhelyünket, de a belső csendesség és békesség megteremtésében is kulcsfontosságú szerepünk van. Milyen nagy áldás, amikor a házastársi kapcsolatban megnyugvást, feltöltődést nyer a férj a felesége által!

A feleség, akinek státusza helyreállt Krisztusban, végső soron minden tetteivel, egész életével arra igyekszik, hogy Őt mutassa be, felé irányítsa családját, férje figyelmét. Segít, kipótol, elhordoz, jó irányba terel, megbocsát, szeret. Mindezt úgy, hogy folyamatosan kapcsolatban van a forrással, és kegyelmet kap hiányosságaira. Legyünk olyan segítőtársai férjünknek, akik mindenben Istent tükrözik vissza!

Hálás szívvel gondolunk vissza a táborban töltött csendes napokra, a kreatív alkalmakra, meghitt beszélgetésekre és az ige asztalánál töltött pillanatokra. Köszönettel tartozunk minden szolgálatot vállaló testvérnek és testvérnőnek. Az a vágyunk, hogy életünk tükrébe nézve látható legyen az, Aki megalkotott bennünket.

(Pap Debora, Szilágybagos)

A Nagyváradi Missziókerület pünkösdi célgyűjtése a szentjobbi imaházépítésre

A pünkösdi a keresztyén egyház egyik legnagyobb ünnepe, a Szentlélek kitöltetésének emléknapja, amely a közösség egységéről, megújulásáról és a misszió lendületéről szól. Idén a Nagyváradi Missziókerület baptista gyülekezetei különleges céllal gyűlnek össze: közös teherviselésben, szeretetben és összefogásban támogatják a szentjobbi baptista imaház újjáépítését.

A szentjobbi baptista misszió rövid története

Szentjobb község a magyar történelemben és keresztyén hagyományban is kiemelkedő helyet foglal el, hiszen itt őrizték hosszú évszázadokon át Szent István király ereklyéjét, a Szent Jobbot, amelyről a település is a nevét kapta. A baptista misszió a 20. század elején kezdett szerveződni a faluban, amikor néhány hívő – a környékbeli ébredési mozgalmak hatására – közösségre szerveződött, és rendszeres bibliaórákat, istentiszteleteket tartottak. A közösség a háború és diktatúra éveiben is megmaradt, bár létszáma időnként megfogyatko-

Az imaház jelen állapotában

zott, de a hit lángja sosem aludt ki teljesen. A misszió fénykorában a szentjobbi baptista közösség aktív részese volt a falu szellemi és lelki életének, számos család talált itt lelki otthonra.

Az elmúlt évtizedek azonban próbára tették a közösséget. Három évvel ezelőtt a misszió szinte teljesen megszűnt, de Isten kegyelméből újraéledt: új megtérők csatlakoztak, jelenleg nyolc bemenített tagja van a kis gyülekezetnek, a vasárnapi istentiszteleteken 10–20 fő vesz részt rendszeresen. Ez a reménység jele, és egyben felelősség is: a lelki otthon, az imaház nélkülözhetetlen a közösség további növekedéséhez.

Az imaház helyzete és az újjáépítés szükségessége

A szentjobbi baptista imaház több mint 100 éves,

mára azonban életveszélyes, omladozó állapotba került. Az épület már nem alkalmas biztonságos összejövetelek tartására, ezért a gyülekezet és a missziókerület vezetősége közösen határozott az újjáépítés mellett. A helyi polgármesteri hivatal minden adminisztratív támogatást kész megadni a projekt megvalósításához, ami ritka, példaértékű összefogás a település életében.

Az új imaház nemcsak a baptista közösség, hanem az egész falu lelki életének megújulását szolgálja majd. Az első lépést már megtettük: dr. Steiner István testvér Amerikából olyan nagylelkű adományt küldött, amelyből az alapokat le tudjuk tenni. A folytatáshoz azonban elengedhetetlen a Nagyváradi Missziókerület baptista gyülekezeteinek támogatása.

Pünkösdi célgyűjtés – közös felelősségünk

A Nagyváradi Missziókerület vezetősége teljes egyetértésben támogatja a pünkösdi célgyűjtést. Arra bátorítjuk a testvérgyülekezeteket, hogy a pünkösdi ünnepi istentiszteleteken külön perselyadományt gyűjtsenek a szentjobbi imaház építésére! Ez a célgyűjtés nem csupán egy épület felhúzását szolgálja, hanem a hit, a remény és a közösség jövőjét is építi.

A pünkösdi üzenete ma is élő valóság: Isten Lelke képes újjáéleszteni, megerősíteni és növekedésre indítani a legkisebb közösségeket is. Legyünk részesei ennek a csodának Szentjobb községében!

„Aki sírva indul, mikor vetőmagját viszi, ujjongva érkezék, ha kévét hozza!” (Zsolt 126:6) Kérjük a gyülekezeteket, hogy imádságban és adományokkal is álljanak a szentjobbi testvérek mellé, hogy együtt örülhessünk Isten munkájának gyümölcseiben!

(Veress Efraim lp.)

„**A**ll egy világítótorony a tengernél. Ha nem vennék körül olyan gyakran viharos hullámok, nem ismerhetnénk meg valódiságát és erejét. Ha nem ostromolná a szél, nem tudnánk meg milyen erős és biztonságos. Isten mesterművei azok az emberek, akik a nehézségek közepette is mozgathatatlanul állnak. Azért ha próbákkal tele az utad, örülj, mert Isten kegyelme sokkal inkább meglátszik rajtad. Álmodban se képzeld, hogy cserben hagy! Senki sem jellekedhet Isten előtt, ha nincs része sok küzdelemben.” (C. H. Spurgeon)

Csodákon túl is csodálatos Isten

Az elmúlt időszak számomra az elmélkedésről szólt. Az Isten jellemvonásain gondolkodtam, hogy milyen Ő. Kétségtelenül hatalmas, bármit megtehet, akár csodákat is, de olykor más utakon terelget bennünket, mint mi azt el tudnánk képzelni. Az általam elképzelt végkifejlet sokszor megghiúsult, ilyenkor csalódottság érzete szorongatta szívemet, amiért belátom, egy hamis istenkép volt felelős. Volt, hogy úgy éreztem, nem hallgatta meg az imámat, de Ő mindig hallotta, csak nem mindig teljesítette, esetleg nem úgy, ahogy szerettem volna. Ilyenkor kellene a Biblia legnehezebb mondatai elhagyják a számát, például: „Legyen meg a te akaratod!” vagy „Az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az Ő neve!”. Ezek a szívem és elmém húrjain pendülő hitelvekből kellene megszülessenek, de sokszor nehéz összhangban tartani őket. Sokat gondoltam Pál apostolra, aki kért az Istentől valamit, várt egy csodát, de az Úr másképp döntött. Mi volt a reakciója? Duzzogás? Nem. Teljesen odaszánt életet élt, szolgált, lemondott a saját elképzeléseiről. Ott van még Zakariás. Róla nem túl sokat tudunk, de azt az értékes információt, hogy feddhetetlenül élt, igen. Biztosan vágytak feleségével gyermekekre, de az Isten másképp időzített. Mikor már nem számítottak rá, meglepte őket. Várakozása idejét hogyan töltötte? Dacolással? Sértődött semmittevessel? Nem. Rendszeres szolgálattal. Ilyen példák állnak előttünk.

Úgy döntöttem, hogy megfigyelem Istent a minden napokban, a nagy és kis csodákban, a mindenben és a semmiben. Bár megérteni valószínű, hogy nem fogom, de megpróbálom megszeretni szuverenitását. Több fiatal is erre törekszik környezetemben. Meglátni az önmagában csodálatos Istent, a legapróbb történetekben. Erről írnak a következő sorokban.

„Látom Őt reggel, amikor áhítatozás közben megbátorít, és vele indulhat a napom. Látom, amikor édesanyámat küldi reggelente egy csésze kávéval – anélkül, hogy kérném. Látom akkor is, amikor engem meghaladó feladatokkal kell szembenéznem, és mégis mindig időben érkezik a segítség. Látom egy hétköznapi délutánon, amikor munka után megajándékoz csendes órákkal, és az Ő lábainál megpihenhetek. Látom egy péntek délutánon, amikor felemel egy imaórai istentiszteleten – fáradtan érkezem, mégis lelkiekben feltöltve távozom. Látom, amikor napról napra, hétről hétre erősít, és könnyebben veszem a felnőtt élet akadályait – s elmondhatom: ez nem én vagyok, hanem az Ő munkálkodása. Látom, amikor nap mint nap behív a végtelen Teremtő engem, véges embert, az Ő valóságába. Látom, amikor az erőtlenségemen keresztül dicsőül meg. Látom, amikor megerősít testileg is – de akkor is, amikor megenged nehezebb időszakokat, és bár csak vonszolom magam, mégis megújít – ilyenkor futok a legjobban. Látom örömeiben és fájdalmaiban egyaránt. Látom a kapcsolataimban – azokban, amelyeket nem én, hanem egyedül Ő tart össze. Látom a

baráti kapcsolataimban is, ahol visszatükröződik Ő, mint gyémántkövek között elrejtett fény. Látom, amikor szabadnapjaim úgy alakulnak, hogy pont eljuthatok egy táborba, ahol oázis vár rám. Látom, amikor egy nagy dugóban, a körforgalomban lecsendesít, és beenged egy figyelmes sofőr. Látom, amikor terepmunkám során találkozom lelki testvéreimmel, akik rám mosolyognak a járda túloldaláról. Látom, amikor egy kedvezményezett minden találkozásunkkor azt mondja: »Mirikém, az ima semmiképp ne maradjon el!« Látom, amikor türelmesen vár rám, és látom, amikor gyöngéden azt üzeni: »Gyere hozzám, gyermekelem!«

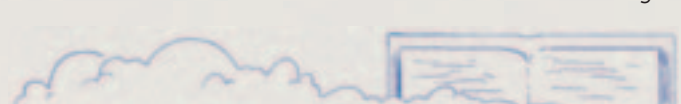
Oláh Miriám

„Imádkoztam már csodáért, és éltem meg úgy is csodát, hogy nem számítottam rá. Volt, amikor hittem abban, hogy csoda történhet, és volt olyan is, hogy hitetlenségemben ragyogott rám csoda. Amióta évekkel ezelőtt hálanapló-írásba kezdtem, azt is kezdtem meglátni, hogy nincsenek kis és nagy csodák: Isten jósága és jelenléte átsüt a legegyszerűbb, leghétköznapiabb dolgokon is. Tíz ilyen hála-sort válogattam ki, amit ezen a tavaszon tapasztaltam:

- 610. márciusi úrvacsora
- 655. rend a házban, friss levegő
- 678. reggeli világosság
- 685. szombati húsleves-illat
- 694. szívárvány a domb aljában
- 707. virágzó fák mindenfelé
- 713. »Megváltóm szól nekem: gyermek, kicsiny erőd? /Nyugtot találsz bennem, leszek a SEGÍTŐD.«
- 745. tárva nyitott ablakok, meleg nap
- 750. Márk 16 – húsvéti ige
- 788. hatalmas csokor gyöngyvirág

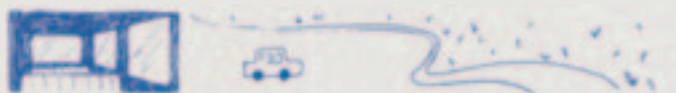
Péter Abigail

„Ahogy azon gondolkodtam, hogyan látom Isten jelenlétét a mindennapokban, egy rövid naplóbejegyzés jutott eszembe, amelyet egy évvel ezelőtt írtam le. Így szól: »Egy átlagos nap átlagos órájában szól hozzám a Mindenható, Teremtő Isten. Lenyűgöző.« Napokig gondolkodtam azon, vajon milyen körülmények közepette és milyen szavakkal történt ez a megszólítás, de eredménytelen volt az erőlködésem. Mindössze arra emlékeztem vissza, hogy a térdeimen álltam Isten előtt. Nagyon szerettem volna felidézni bármilyen részletet, de maradt a homály, amelyben egyetlen szó ragyogott csupán – imádkoztam. Az ágyamon hevert az imaanaplóm, érte nyúltam és olvasni kezdtem. Ahogy lapoztam, egyértelművé vált: a lelkemben emelt oltárok között sétálok, a csodák csarnoka nyílt meg előttem. Találtam olyan oltárokat, amelyeket az Istennel való találkozás nyomán építettem, és olyanokat is, amelyek – mint Izsákot Beérsebában – engem is arra emlékeztettek, hogy szövetségben állok Istennel, így a nekem tett ígéretei – még ha évek teltek is el azóta

– ugyanolyan szentek, ugyanúgy érvényesek. Megszámálhatatlan oltárt találtam, amely hálából emeltetett, mert Isten életem minden pillanatában hű volt, még akkor is, amikor én az ígéret földje helyett Egyiptomban bolyongtam. Olyan sok oltár magaslott, amely az isteni békét jelképezte, hogy felhagytam a számolással. Rengeteg maradt még, de abbahagytam a kutatást. Gyakran nagyon nehezen emlékszem vissza a múltban történt dolgokra. Időnként áldásként élem meg, máskor rettentően bosszant – éppen ezért számtalanszor kértem már Istent, hogy segítsen újra és újra visszatérni a csodák helyére. Ne engedje elfelednem mindazt, amit az Ő kezét fogva éltem át. Képtelenség lenne felsorolni, hogyan visel gondot rólam Isten a hétköznapiakban, hogyan van jelen minden nagy és apró életrezdülésben. Mégis a számomra legnagyobb és teljességgel felfoghatatlan csoda az, hogy a kereszt alá borulva nem csak hallja, hanem válaszol is az imáimra. A Végtelen megszólítja a porszemet. Hogyan is tudnék befogadni ekkora kegyelmet? Elcsendesedem, és újabb oltárt építek.”

Ilyés Eunika

„A közismert gyerekének refrénje így hangzik »Én tudom, hogy él, él, él, él az Úr. / Honnan tudom? – azt kérdezed, / Onnan, hogy ma reggel beszéltem vele.« Gondolkodva azon, miként is látom Isten csodáit a mindennapokban, ez a néhány sor jutott eszembe. Honnan tudom, hogy Jézus él, hogy tapasztalom Őt a hétköznapiakban? Egyszerű. Minél több időt töltök Vele, annál több dologban ismerek rá minden apróságban. Rácsodálkozom nagyságára, amikor a természetben járok, végtelenségére, amikor az égre tekintek, vagy éppen szeretetére, amikor egy idegen ember kedvesen rám mosolyog az utcán. Isten jelenléte áthatja az egész világot, a gond csupán az, hogy gyakran nem engedjük önmagunknak, hogy észrevegyük mindezt. Egy kis történetet osztanék meg, melyben számomra egyértelműen Isten csodája tükröződik. Egy alkalommal hosszú utazáson vettem részt, saját autóval. Még legalább háromórnyi útra voltam az otthonomtól, amikor egyszer csak minden előjel nélkül az autóm felmondta a szolgálatot, és erős rázkódást követően az út szélén megpihent. Többszöri próbálkozás után sem akart elindulni, és számomra ismeretlen jelzések villantak fel a műszerfalán. Több telefonbeszélgetést követően és egy helybeli autószerelőt meghallgatva megállapították, hogy az autó semmiképpen sem fog elindulni, a négy velem utazó embernek keressek mást fuvart, mert az autót leghamarabb a következő napon lehet megjavítani. Érthetetlen élet-helyzet volt ez akkor számomra, látva a körülöttem levő tehetetlen embereket. Így amikor beültem az autóba, egy őszinte fohászt mondtam el az Úrnak, melyben elismerem, hogy az Ő hatalma minden értelmet meghaladó, és hiszem, hogy ha az Ő akarataival megegyezik, haza tud vinni minket. Életem egyik legmeghökkenőbb pillanata volt, amikor az autó, az imát követően, gyönyörű zúgásba kezdett, majd szép lassan a villogó fények is eltűntek a műszerfalról. Számomra az Istennel való járás legcsodásabb része, hogy kérdés nélkül hiszem, mindez az Ő

csodája volt! Talán egy Istent nem ismerő ember számára ez csak annyit jelentene, hogy jót tett az autónak egy húsz perc pihenés, vagy a túlmelegedett motor lehűlt. Ha a szívem telve van Krisztussal, akkor minden, ami az életemben történik, az Ő áldása vagy jelenléte, ezért bátorítok mindenkit, hogy nyissuk meg a szívünket és a szemünket az Atya előtt, és Ő bármilyen hétköznapi helyzetben megvidámítja a szívünket, mert a dicsőség az Ővé!”

Kürti Kriszta

A cikket csokorba szedte Moroz Hannelore

Kérdezd a pásztort!

Mit jelent a tisztelet a kapcsolatokban?

Már ez a kérdés, ez a gondolat is sokat segít a mások felé való odafordulásban. Aki ezen gondolkodik, az máris lépett egyet a tisztelet irányába.

A tisztelet ott kezdődik, amikor odafigyelünk a másik emberre, és nem csupán a saját elképzeléseinket érvényesítjük, akár másokon átgázolva. Sokszor nem a nagy gesztusokban, hanem a csendes hallgatásban mutatkozik meg, hogy valakit valóban tisztelünk. Őszintén, figyelmesen meghallgatni a másikat – ez már önmagában is komoly lépés. Ez a fajta figyelem kortól függetlenül érvényes:

tisztelhetsz fiatalabbat, idősebbet, vagy akár veled egykorút is.

Tisztelet nélkül nincs mély kapcsolat, sőt – a tisztelet a kapcsolatok egyik alapja. Tisztelet nélkül hamar kihűl egy kapcsolat, legyen szó barátságról, családról vagy akár gyülekezeti közösségről. A másik tisztelete azt jelenti, hogy keresed, ami közös bennetek, de elfogadod azt is, amiben különböztök. A tisztelet nem kiváltságosoknak járó elismerés, hanem mindenkinek járó figyelem és elfogadás.

Tisztában kell lennünk azzal is, hogy minden ember egy külön világ: vannak elképzelései, vágyai, határai és hibái is. Ezért a tisztelet segít egészséges határokat felállítani. Lehet valakit úgy is tisztelni, hogy közben tartasz egy egészséges távolságot. A tisztelet nem feltétlenül szoros kapcsolat, hanem alapállás, amit mindenkinek megadunk.

Mi a helyzet azonban azokkal, akiket nehéz tisztelni, de a Biblia arra, hív hogy tiszteljük őket? Ilyenek lehetnek például a szüleid, a gyülekezeti vezetők, tanárok, vagy akár közéleti személyek. Az ige nem teszi a tiszteletet választás kérdésévé: „Tiszteld apádat és anyádat – ez az első parancsolat, amelyhez ígéret fűződik.” (Ef 6:2) A tisztelet sokszor a szereteten múlik. Ne azért imádkozz először, hogy tudj tisztelni valakit, hanem azért, hogy tudj szeretni! Mert akit nem szeretsz legalább alapvetően, azt nagyon nehéz lesz tisztelni. Ha képes vagy meglátni a másokban Isten teremtményét, akkor még egy idegen politikust is lehet szeretni – nem feltétlenül egyetérteni vele, de emberként elfogadni. Hát még a szüleidet vagy a lelki vezetőidet!

A tisztelet mindig belülről indul. Ne arra várj, hogy mások tiszteljenek – először te kezd el tisztelni a körülötted élőket!

Budai Dániel

Művész sarok

Islik Benjámin: Utazom

Utazom,
ahogy a víz hullámán utazom, ahogy csak hullámszik,
olyan, mintha én lennék, érzelmeim viharában szólít egy szó,
egy hang, egy érzés, egy gondolat, érzem mennem kell oda,
hiszem választ kapok kérdésemre,
élő vízre vágyom, mely tőled jön. Már itt vagyok,
megérkeztem,
de nem látok semmit s senkit, csak a sötétség vesz körül,
de ez szétporlik, miután meghallom hangod,
s szöködként tör elő a fény,
a meleg, a napsütés meg körül lengi lelkem,
egy halk hangot hallva mi egyre jobban erősödik,
erőt veszek, felkötöm páncélom s elindulok.
Csak előre nézek én, szívem olvad, s napsütéses
madárcsicsergésben örvend,
nincs másom, csak a remény, belépve a kapun, e nagy kapun
vezet az út, vezet a hang,
a Te hangod,
megküzdök én bármivel, szívem erős, lelkem felvértezve,

testem most már mindent túlél, úgy érzem én.
Mikor odaérek, rájövök ki vagy, ki volt ez ki szólított
engem, ki az ki feltétel nélkül szeret engem,
Ő az, kinek én gyermek vagyok, az Ő gyermeke vagyok,
segít az életben, erőt ad, felvilágosít, szeret.
Úgy érzem, mégsem érdemlem, tényleg én lennék ez, valóság
mindez?
Ő az én Istenem, feltárult előttem,
megmutatta magát, lényét, szeretetét énnekem,
hiszem s tudom, hogy az utam hosszú s nem akadálymentes,
de Ő megsegít s velem lesz, megóv, megőriz ebben a hosszú
utazásban, felsegít ha elesem,
megölel, ha kérem, vigasztal, ha fáj,
meggyógyít, orvosom Ő minden bajomra.
Ellenszer minden rosszra. Ő a tiszta jó,
erre már nincs több szó,
hisz Ő az első és utolsó, s én utazom, igen, utazom,
vele együtt tovább utazom.

(2020)

Olvass!ak

Richard Wurmbrand: Mélységekben járatta őket

Ludwig Feuerbach neve talán ismeretlen az olvasók számára, de híres mondása sokunk ajkát elhagyta már: „Az vagy, amit megeszel!” Nem teológiai kritikát szeretnék megfogalmazni, csupán továbbvinném e gondolat parafrázisát: Az vagy, amit olvasol! Hiszen egyesek szerint azért olvasunk, hogy önmagunk apró részeit lássuk meg mások történetében, és minden elolvasott oldal képes hozzánk tenni valamit, akár akarjuk, akár nem.

Ezzel a tudattal szeretném mindenkinek a figyelmébe ajánlani Richard Wurmbrand *Mélységekben járatta őket* című könyvét, amely kétségtelenül formálta hitéletemet és világnézetemet egyaránt.

Wurmbrand 1909-ben született Bukarestben, egy zsidó család legfiatalabb gyermekeként. Élete első részét ateista üzletemberként töltötte, ennek nagy részében az élvezeteket és a nőket hajszolta. Bár szilárd meggyőződése volt, hogy Isten nem létezik, mégis szívből kívánta, bárcsak másképp lenne. Megtérése egy ateista imával kezdődött: „Uram, tudom, hogy nem létezel. Ha mégis vagy – amiben kételkedem –, te kell, hogy

megjelenj nekem, nem az én dolgom, hogy keresselek.” Élete megváltozott, amikor a Bibliát olvasva Jézus fénye megnyitotta a szemét. Később felesége, Sabina is megtért. Ezután lutheránus lelkész és bátor emberhalász vált belőle. Majd a második világháború után a kommunista börtönbe vetették hite miatt, ahol tizennégy évet töltött embertelen körülmények között.

Ezzel könyvünk fő mondanivalójához érkeztünk, amely rövid önéletrajzi feljegyzések mellett bemutatja a mártírok mindennapjait a kommunista börtönökben. Wurmbrand nem elméletekről ír, hanem a színezetlen valóságot mutatja be, amit saját bőrén tapasztalt meg. Kezdve a kommunista eszme gyakorlati bukásával, folytatva a párttagok embertelenségével és azon törekvésével, hogy az Istenbe vetett hitet kiirtsák Romániából. A könyv izgalmas történeteket, szellemes anekdotákat, frappáns párbeszédet, valamint rengeteg fájdalmat és kínzást tár elénk, olykor már zavarba ejtően explicit módon.

Éppen ezért, a könyvet olvasva érzem, hogy ez az ember bizony valódi, kiforrott személyiség, akinek minden gondolata nagy hatással van rám. A szívem felhevül, látva a könyvben szereplő emberek kipróbált hitét, amire

jómagam is úgy vágyakozom. Olvasva a nélkülözésről és fájdalomról, képtelen vagyok nem megállni és átértékelni mindazt, amivel rendelkezem. Reménységgel tölt el a bizonyosság, hogy a hit milyen csodálatosan képes átformálni minden embert, legyen az szegény vagy gazdag, hívő vagy hitetlen. Hiszen Wurmbrand szerint a halálos ágyon egy ember sem marad ateista! Megtanultam tőle azt is, hogy amit Isten egyszer megtisztított, azt ne mondjam tisztátalannak, függetlenül attól, hogy melyik felekezethez tartozik. Ó, milyen nagy lecke ez!

Ez a könyv a börtön falai közé hív minket, és ott is akar bennünket tartani, míg rá nem ébredünk, hogy az élet bizonytalan talaján csak az Istenbe vetett hit képes minket megtartani.

Somogyi Dávid

Ezek vagyunk mi!

A nagybányai ifi – vallomás tükréből

Miért is szeretem az ifimet?

Édes-nehéz sors jutott nekünk: egymás társasága földkerekségünk legbűbájosabb, félreeső városában. Minden közösség lehetőségét hordozza a semminek: az ifinek, ennek a húsz-huszonöt embernek mi köze van egymáshoz, miért pont ők adtak mellém? Ha gyülekezetbe is járunk, szolgálunk vasárnaponként, énekelünk, péntek este hatkor összegyűlünk, együtt megyünk konfikra, ifiestekre, táborokba – elődeink ránköröktett közösségi formái mitől válhatnak élő kapcsolatok hordozóivá? Titok – láttad, ahogy az éjszaka hajnallá foszlik, emlékszel a pillanatra, mikor megérkezik a tavasz? Ajándék.

Ifik után társasozás majdnem éjfélig vagy pingpong mindenkiel. Éhhalálra se vagyunk ítélve: – fiúk is – otthonosan mozgunk az imaház konyhájában, jóféle pizza szokott kerekedni együttléteinkhez. Társasjáték-estek otthon egymásnál, filmestek. Mi kényszeríthet jónéhány embert – miután kétezer méterről izomlással alászálltak – kivonulni a halhatatlan-kék nagybányai ég alá függőágyakkal? Csakis a kényszer teljes hiánya.

A mi hegyeink objektíven szépek. Egy esős napon ért életem egyik legmegrendítőbb élménye a Budai várban: a Magyar Nemzeti Galériában őrzött vászonról ismerős táj nézett rám. Földbe gyökerezett a lábam. Óriási képkeretben az a táj, hegyhátak, patakvölgy, ahol a sráccokkal gátat építettünk, magashegyi medencét, partján dinnyét ettünk az augusztusi naplementében. Lúdbőr – messze nyártól, hazától, mégis: otthonlét – mert akkor békesség volt körülöttünk és bennünk, mint édeni alkonyon. Elidegeníthetetlen kincsek ajándékozójává tesz bennünket Atyánk egymás számára.

Ha kirándulást szervezünk, legalább két autóra való ifis összegyűlik. Ritka társaság, akik nem takarják ki egymás elől külső és belső tájak távlatait. Sokan közülünk közös kirándulásainkon kerültek közelebb az Örökkévaló mindig-bámulatos, szóltan tanúihoz. Bennünket eddig négyszer engedett fel Erdély legmagasabb csúcsaira: Moldovján, Ünőkő, kétszer Nagy-Pietrosz – csakis ragyogó napsütésben. Időnként általában nem osztjuk be jól, mert ritka alkalom hegycsúcson énekelni, beszélgetni, naplementét nézni. Megegett, hogy nyolc méterről zuhant egy társunk – vízbe. Az angyalok mindig velünk voltak. Egyetemistáink mind fiúk – eddig minden évszakban, mikor itthon voltunk, sikerült egy estére kiszakadni a városból. Ha női kör áldásos, legalább annyira felszabadító és építő fiúknak is együtt megvitatni életüket – helyszínül a rengeteget választottuk, még télen is. Sátorozás – évem legünnepebb hete, és ezzel nem vagyok egyedül. Említhetnék hajnalig tartó tábortüzet, biciklizéseket, együtt-imádkozásokat, éjszakai néma túrát, röpzéseket, ám ha valaki közénk csöppenne, belátná, hogy „felét se mondták el nekem” az együttlétek gazdagságának. És hogyan számolhatnék be szavakkal lelki történésekről, melyeknek kovásza és terepe ez a közösség volt? Krisztus szerelme alapja mindennek, testi és lelki jónak. „Jó gyümölcsöt teremjete” – nekünk tapasztalatunk: Atyánk általunk is írja szívekbe kitörőltetlen mosolyát.

Szeretem-e a levegőt, kék eget, sőt ízes ételben? Önfeladten alig gondolok létszükségleteimre. Hát az örömben és könnyeken át rám-néző arcok nem alapjai-e a teljes életnek? Rajtuk keresztül Isten néz rám.

Kasza Tamás

1700 éve tartották meg az első egyetemes zsinatot

Emlékezetes marad számomra egy esemény hívő életem kezdeti időszakából: az egyik szolgálattevő olyan dolgot mondott a szószéken – már nem emlékszem, pontosan mit – amire sokan összeráncolták a homlokukat. Az istentisztelet végén (lelkipásztor hiányában) a gyülekezet előjárója visszamarasztalta a közösséget, és nyíltan megkérdezte a szolgálattevőt, hogyan is kell értelmezni az elhangzottakat. Kiderült, hogy szó sincs tévtanításról, csak hibásan fejezte ki magát az illető. Akkor talán még fel sem tudtam mérni igazán, hogy mennyire fontos idejében tisztázni a félreértéseket, kiszűrni a tévtanításokat a gyülekezet hitbeli egysége, a Biblia tanításához való hűségének megmaradása érdekében.

Az ApCsel 15-ben olvassuk, hogy az apostolok tanácskozásra gyűltek össze Jeruzsálemben egy égetően fontos kérdés tisztázása okán. Az imádságos, alázatos lelkülettel és bölcsességgel megáldott vezetőknek Isten Lelke iránymutatást adott, hogyan kell helyesen viszonyulni a nem zsidó háttérből jövő megtérőkhöz. Az Egyház történelme során sokszor kellett – és kell ma is – még hasonló tanácskozásokat tartani. Ezek közül a legjelentősebbeket nevezzük egyetemes, ökumenikus zsinatoknak (összesen hét ilyen volt a történelem során). A „zsinat” szó közös utat jelent (gör. *szün* – együtt, *hodosz* – út). Az idén 1700 éve annak, hogy a világ sok-sok pontjáról a Konstantinápoly (ma Isztambul) közelében fekvő Niceába összesereglett egyházi vezetők megfogalmazták az egyetemes keresztyénség legfontosabb hitvallását, az Apostoli hitvallást, másnéven a Hiszekegyet (*Credo*), amelynek alapját a cézárei egyházban használatos keresztelezési hitvallás képezte. A hitvallást ógörög nyelven *szünbolon*-nak (szimbólum) nevezik. A kifejezés a már említett *szün*- és a *ballein* (dobni) szó összetételéből ered. Egy-egy fontos eseményre meghívott emberek között előzőleg egy összetört cseréptábla darabjait osztották szét, mely darabokat az esemény, rendezvény kezdetén (mint egy puzzle-t) újra összeraktak – mindenki odaadta a maga darabját, bizonyítandó, hogy a meghívottak közé tartozik. Ez a cserépdarab volt szimbólum. Az egyetemes keresztyén Egyháznak a Hiszekegy a „szimbóluma”.

A zsinatot Nagy Konstantin császár hívta össze 325-ben. Május 20-tól július 25-ig tartott. A legfőbb kérdést a keresztyénséget szétszakadással fenyegető „i” betű vitája jelentette. Madách iróniával eleveníti fel az „i” betű vitáját Az ember tragédiája című művében, groteszk képet festve a niceai zsinat résztvevőiről. Prohászka Ottokár püspök (1858-1927) erre azt válaszolta, hogy az „igazság” és a „gaz-

ság” között is csak egyetlen „i” betű a különbség. Az alexandriai Arius nem kevesebbet állított, mint hogy a Fiú csupán hasonló (*homoiusziosz*) az Atyához, a zsinat pedig vele ellentétben azt mondta ki, hogy a Fiú „egylényegű” (*homousziosz*) az Atyával. Arius nagy népszerűségnek örvendő eretneksége az evangélium, a teológia szívét-lelkét tépte ki: ha a Fiú nem egylényegű az Atyával, hanem csupán teremtmény, akkor a megváltás teljességgel lehetetlen. A kor egyházi vezetői idejében felismerték a fenyegető veszélyt, és a császár hívására (aki elsősorban politikai megfontolásból törekedett az egység megtartásának elősegítésére) hosszú utakat megtéve összegyűltek Niceában. A zsinati atyák a későbbi hagyomány szerint 318-an voltak (utalás az I.Móz 14:14-re), de tény, hogy legalább 220-an. Az egyháztörténész Cézareai Euszebiosz így tekint vissza a jeles eseményre:

„Az egész Európát, Líbiát és Ázsiát benépesítő összes egyházakból egyszerre gyűltek össze Isten szolgáinak legfőbb vezetői. Mintha Isten akarata folytán kiszélesedett volna, úgy fogadott belsejébe egy imaház szíreket és kilikiaiakat, föníciaiakat, arabokat és palesztinaiakat, ráadásul egyiptomiakat, thébaiakat, líbiaiakat meg olyanokat, akik Mezopotámiából származtak. Már perzsa püspök is részt vett a zsinaton, s a szkíta sem hiányzott a püspökök karából. Pontosz és Ázsia, Phrügia és Pamphilia is felajánlotta a gyülekezetbe kitűnősegeit. De nem maradtak távol a

thrákok és makedónok, az akhájok és épeirosziak meg azok sem, akik még ezeknél is sokkal messzebb laknak. Maga a legismertebb és igen híres hispániai püspök (Hosius) is együtt tanácskozott a többiekkel. A császárváros (Róma) előljárója (Szilveszter) hajlott kora miatt ugyan nem volt jelen, de ott voltak papjai, akik az ő tiszteletét látták el.” Nyugatról mindössze öt püspök vett részt a zsinaton.

A gyűlés megszervezésének ténye szinte álomszerűen hatott. A néhány évvel korábban még kegyetlen üldözéseket átélte egyházvezetők most a császári postaszolgálatot is igénybe vehették, és teljesen költségmentesen utazhattak Niceába. Sokan közülük magukon hordozták a kínzások emlékjeleit: hegeket, kiszúrt szemeket, ütlegek nyomát.

Az Ariust elítélő nyilatkozattal kibővített állásfoglalást, hitvallást mindössze két személy nem írta alá. Arius tévtanai ma is tovább élnek az unitarianizmusban és a Jehova Tanúi tanításában. Más, kisebb jelentőséggel bíró témák is terítékre kerültek, mindössze húsz – ezek között kiemelkedő a húsvét időpontjának még ma is érvényben lévő kiszámítási módjának megállapítása.

A Hiszekegy megfogalmazásával az első egyetemes zsinat olyan hitvallást adott közre, amely a Szentírás alapján rendíthetetlen alapot jelentett a dogmafejlődés számára, és amely a különböző irányzatokra és közösségekre való feldarabolódás ellenére minden időben félreismerhetetlen „szimbóluma” a keresztyén hitnek.

Kiss Lehel

A 325-ös hitvallás szövege (ennek 381-ben kibővített, elterjedtebb változatát Niceai-konstantinápolyi hitvallásként ismerjük):

„Hiszünk az egy Istenben, mindenható Atyában, minden láthatónak és láthatatlannak teremtményében.

És egy Úr Jézus Krisztusban, Istennek Fiában, aki az Atyából, vagyis az Atya lényegéből született egyszülött, Istenből való Isten; született, nem teremtetett, egylényegű az Atyával; Aki által lettek mindennek, amik a mennyben és a földön vannak; Aki érettünk, emberekért és a mi üdvösségünkért alászállott és testet öltött, és emberré lett, szenvedett, és harmadnapon feltámadott és felment a mennyekbe, és eljön ítélni élőket és holtakat.

És a Szentlélekben.

Akik pedig azt mondják, hogy volt valaha, amikor nem volt, és mielőtt megszületett, nem volt, és hogy nem-létezőkből lett, vagy hogy más lényegből vagy képzelt lényből való, vagy hogy teremtetett, változható vagy hogy változandó az Istennek a Fia: azokat kiközösíti az egyetemes egyház.”

■ † **Katona (szül. Kelemen) Juliánna**

testvérnő, hosszú szenvedés után 2025. március 22-én Kiskőrösön, csendesén visszaadta Teremtőjének a lelkét, 73 év földi élet után. Testvérnőnk Érmihályfalván látta meg a napvilágot 1951. május 27-én, tizedik gyermekként. 18 éves korában Szászvárosra került, majd innen látogatta a vajdahunyadi Magyar Baptista Gyülekezetet. Megtérése Vajdahunyadon történt, és így hitéről vallást tett a bemeztetés vizében is 1969. október 26-án, Ciocan Ioan román baptista lp. által. Itt találkozott Katona Jánossal, akivel 1972. július 26-án házasodott össze. Házasságukat Isten két gyermekkel áldotta meg. Miután a férje 1995-ben elvállalta a diakónusi szolgálatot Vajdahunyadon, hűséges segítője volt férjének a vendégfogadásban, a gyülekezeti élet szervezéseiben. Az énekkarban örömmel szolgált Istentől kapott szép hangjával, a női kört is sok évig működtette, és a sátoros ifitáborokban, amikor tudott, szakácsnőként szolgált a fiatalok között. 2003-ban, a Gyermek Evangélizációs Közösség (AMEC) hívására elköltöztek Nagyszebenbe, a misszió országos központjába, ahol gondnoki szolgálatot végeztek 8 éven keresztül. 2012. április elején visszaköltöztek Vajdahunyadra, de sajnos két hét után a férje elhunyt. Az egyedüllet megviselte, később demenciával diagnosztizálták, ami idővel súlyosbodott. 2019. augusztus végén a lánya családjával együtt Szegedre költözött, majd 2023 szeptemberében kapott helyet Kiskőrösön, a Filadelfia Baptista Idősek Otthonában. Temetésére Vajdahunyadon került sor március 30-án, ahol Isten vigasztaló ígéit Tóth Róbert, helyi lp. a 2Kor 4:16-5:1-10 alapján szólt, míg Csontos József, pünkösdistá lp. román nyelven az 1Sám 20:3b alapján hirdette. A temetőkerben Nagy Géza, temesvári diakónus tv. imája után Tóth Róbert a Zsolt 73:26 alapján szólt a feláradás reménységéről. Isten vigasztaló erejét kívánjuk a gyászoló családnak! (Tóth Róbert lp.)

■ Krasznán † **Darabont Miklós** testvérünket szólította el az Úr hirtelen, 2025. február 18-án, 74 éves korában. Gyermekkorát szerető családi környezetben töltötte, tanulmányait szorgalommal végezte, és az általános iskola elvégzése után a nagyváradi szakiskolában sajátította el az asztalos mesterséget. Fiatal korától vezető szerepet töltött be szakmájában. 1973-ban Nagy Mihály lelkipásztor által merítkezett be, kifejezve ezzel elköteleződését Isten iránt. Ami közösségi életét illeti, az imaház építés idején lehetőséget biztosított a munkások számára, hogy házában élhessenek. 1975-től 42 évet élt házasságban feleségével, Torkos Ilonkával. 2009-ben nagyon megrendítette elsőszülött fiuk, Barnabás elvesztése. Majd felesége súlyos betegsége idején éveken át kitartóan kísérte őt kezelésekre,

támogatva őt minden erejével. 2024 februárjában súlyos szív műtéten esett át, amelyet türelemmel és hittel viselt, kitartással és méltósággal folytatva életét. A virrasztói és temetési istentiszteleten a krasznai gyülekezet énekkara, zenekara és lelkipásztora szolgált. „Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!” (Zsolt 90:12). (B. I. lp.)

■ Fájo szívvel búcsúztunk † **Dombi (szül. Lőrincz) Piroska** testvérnőtl Kémeren, aki a hazahívó szót 2025. április 17-én kapta, amikor 89 évesen megválva földi porsátorától, megbékélt szívvel az Úrhoz költözött. Idősebb korára érkezett el az az idő, amikor érdeklődve az Úr ígéje iránt és az Ő hangjának engedve döntött az Úr Jézus mellett. Alá is merítkezett a kémeri gyülekezetben 2006. április 16-án, Pardi Félix lelkipásztor által. Kitartó, szorgos munkálkodása emlékezetes marad. A temetésen – amire 2025. április 19-én került sor Kémeren – Isten vigasztaló ígéjét Nagy István (Sarmaság) testvér hirdette a Jn 11:25-26 alapján, kihangsúlyozva, hogy a halál ártalmatlan azok számára, akik Krisztusban üdvözítő hitet nyertek. A sírkertben az Úr emlékeztetett minket arra, hogy lesz feltámadás és viszontlátás. Testvérnőnk hiányát érezni fogja a család és a gyülekezet is, de a viszontlátás reményében búcsúztunk el tőle egy rövid időre. (Pardi Félix lp.)

■ 2025. április 6-án † **Torkos Sándorné szül. Benedek Margit** nőtestvérünkől búcsúztunk Szilágynagyfaluban, aki 75 évet kapott Istentől. Hívó szülők családjába született 1950. március 7-én. 1967. október 13-án alámerítkezett Megyesi József lelkipásztor által, és a Szilágynagyfalu-i Baptista Gyülekezet tagja lett. Házasságot kötött Torkos Sándorral 1968 őszén. Egy leánygyermekkel áldotta meg őket Isten, Enikővel, akitől egy unoka is született, Zoltán, akit különösen szeretett. Férje fiatalon meghalt balesetben, és 33 évet élt özvegyiségben. Idős korában sok betegséggel is küzdött, látása is sérült, ennek ellenére naponta olvasta Isten ígéjét, az utolsó napokban éppen a 16-ik zsoltárral foglalkozott. Elköltözése e földi létből váratlanul és gyorsan történt, de ő nem volt felkészületlen. A gyászistentiszteleten Nagy István lelkipásztor hirdetett vigasztaló ígét a Tit 2:11-14 és a Zsolt 16:1-3, 8-11 alapján, valamint Szőnyi Levente, református lelkipásztor a Zsolt 3:6 alapján. A helyi gyülekezet ének- és zenekara szolgált Isten dicsőségére. A viszontlátás reményében búcsúzik tőle szerető családja, jó barátai, lelki testvérei, a gyülekezet. Emléke áldott! (Nagy István lp.)

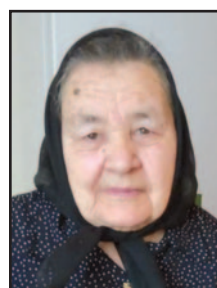
got kötött Torkos Sándorral 1968 őszén. Egy leánygyermekkel áldotta meg őket Isten, Enikővel, akitől egy unoka is született, Zoltán, akit különösen szeretett. Férje fiatalon meghalt balesetben, és 33 évet élt özvegyiségben. Idős korában sok betegséggel is küzdött, látása is sérült, ennek ellenére naponta olvasta Isten ígéjét, az utolsó napokban éppen a 16-ik zsoltárral foglalkozott. Elköltözése e földi létből váratlanul és gyorsan történt, de ő nem volt felkészületlen. A gyászistentiszteleten Nagy István lelkipásztor hirdetett vigasztaló ígét a Tit 2:11-14 és a Zsolt 16:1-3, 8-11 alapján, valamint Szőnyi Levente, református lelkipásztor a Zsolt 3:6 alapján. A helyi gyülekezet ének- és zenekara szolgált Isten dicsőségére. A viszontlátás reményében búcsúzik tőle szerető családja, jó barátai, lelki testvérei, a gyülekezet. Emléke áldott! (Nagy István lp.)

■ † **Mátyus Ferencnek** alig 50 évet adott az Úr. Kibédén született, ahol gyermekkorát és ifjúkorát is töltötte, és ahol megismerhette az Úr Jézust. Bemerítése 2002 decemberében történt a marosvásárhelyi gyülekezetben, amikor újra alakult a kibédi gyülekezet. Tóth Máriával 20 évet élt együtt házasságban, egészségben, betegségben, örömben és bajban. Négy fiúgyermekkel áldotta meg őket az Úr. Életének utolsó évét beárnyékolta a daganatos betegség kegyetlensége, de felesége és családja mindvégig hűségesen mellette voltak. A virrasztón és temetési istentiszteleten a krasznai énekkar, zenekar és helyi lelkipásztor szolgált, 2024. október 5-én. „Hagyd rám árváidat, én eltartom őket, és özvegyeid bízzanak bennem!” (Jer 49:11). (B. I.)

■ † **Id. Püsök Ferenc** testvérünk csendben költözött Megváltójához, Krasznán, 2024. okt. 20-án, 88 éves korában. 1936. dec. 24-én született Krasznán, baptista hívő családban. Kulcsár István lelkipásztor által merítkezett be 17 évesen. Fiatalon ott szolgált az énekkarban és zenekarban is. 1959-ben házasságot kötött Sólyom Bertával, de alig hét év házasság után komor felhők borították be életét, mert felesége 30 évesen súlyos betegségben elhunyt, hátrahagyva 6 éves kislányát és 6 hetes kisfiát. Nehéz időszak következett: mély gyászban, gondok között, szorgalmas munkával gondoskodott gyermekeiről. 1968-ban ismét házasságot kötött Vincze Sárával, akivel együtt vitték az élet terheit több mint 56 éven át. „Írd meg: Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg!” (Jel 14:13) (B. I.)

■ 2025. április 12-én † **Tökölyi Mártonné**, szül. Nagy Eszter, gyülekezetünk legidősebb tagja temetésére gyűlt össze Szilágynagyfaluban a gyászoló gyülekezet. Nőtestvérünk 1933. április 20-án született. 1968. szeptember 22-én, követve Jézus példáját, alámerítkezett a szilágyperczeni gyülekezetben. 1964. november 14-én házasságot kötött Tökölyi Mártonnal. Egy lányuk született, Zita. Férje első házasságából árván maradt fiát, Marcit, édesanyjaként, nagy szeretetben nevelte, és ez a szoros kapcsolat élete végéig tartott. A vendégszeretetet örömmel gyakorolta, segítőkész lelkületét sokan megtapasztalták. A nehézségek és a próbák között hű maradt Istenéhez; s bár az utolsó öt évben ágyhoz kötve élt, a mosoly nem tűnt el az arcáról, csendes-

sége és türelme példaértékű volt. Míg ereje engedte, látogatta az Úr házat, aztán otthon imádkozott a közösségért. A gyászistentiszteleten Gál Lajos lelkipásztor hirdette az ígét a Jn 11:25-26 alapján, valamint Nagy István lelkipásztor a Jel 14:13, valamint a Zsolt 90:1-12 alapján. (Nagy István lp.)

Felvételi hirdetése teológiai tanulmányok végzésére

A **Budapesti Teológiai Akadémia** felvételit hirdet a 2025/2026-os egyetemi évre a következő szakokon:

■ **Lelkipásztori szak – alapképzés (BA- licenciátus diploma).**

■ A más igei szolgálatra készülők a **hitoktatói képzési irányt** választhatják, erre jelentkezhetnek az evangéliumi közösségek (baptista, pünkösdi, testvér-gyülekezet) férfi- és nőtagjai.

A képzés a lelkipásztori szakon 8 félévet ölel magába. A hitoktatói képzési irány 6-szemeszteres.

■ **Kántor szak – alapképzés (BA- licenciátus diploma).** Erre jelentkezhetnek az evangéliumi közösségek (baptista, pünkösdi, testvér-gyülekezet) férfi- és nőtagjai. A képzés 6 félévet ölel magába.

■ Szintén a 2025/2026-os egyetemi évre hirdetünk felvételit **mesterképzésre (MA), a baptista teológia tagozaton** azon érdeklődők számára, akik nem teológiából, hanem más szakterületeken szereztek licenciátus diplomát (pl. bölcsészkar, közgazdaság, mérnöki, orvosi stb.). Várjuk olyan férfiak vagy nők jelentkezését, akik a görög és héber nyelv mellett dogmatikai, biblikai- valamint gyakorlati teológiai képzés által hitben és ismeretben megerősödve szeretnék szolgálni Krisztust és a gyülekezeteket. A képzés 4 félév, és minden szakon magyar nyelven történik.

A jelentkezéshez szükséges feltételekről és iratokról részletes információ található Szövetségünk honlapján, a Teológia menü alatt:

<http://www.rmbgysz.ro/teologia>

További információkért érdeklődni lehet a nagyváradi Fakultatív Konzultációs Központ irodájánál:

E-mail: teologia@rmbgysz.ro

Tel.: 0735-500 700)

Jelentkezési határidő: 2025. június 30.

Giorgiov Adrián, Veress Ernő

A Szilágysági Missziókerület pünkösdi célgyűjtése

A Szilágysági Missziókerület vezetősége egy kérés-sel fordul a kerület gyülekezeteihez. Az Ilosvai Baptista Gyülekezet jelezte a Missziókerület vezetősége felé, hogy szándékosnak az imaház mellé egy többfunkciós épületet építeni, amiben lenne konyha és ebédlő közösségi alkalmak

szervezésére, valamint helyet adna a vasárnapi iskolai alkalmaknak és egyéb gyermekfoglalkozásoknak is. Ennek a tervnek a kivitelezéséhez kérnének testvéreink anyagi támogatást a Missziókerület gyülekezeteitől saját forrásaik kiegészítésére.

A Missziókerület Bizottsága támogatja ezt az ügyet, és ez úton kéri a gyülekezeteket, hogy pünkösdi ünnepén a krisztusi szeretet és a jó cselekedetekre való felbuzdulás jegyében (Zsid 10:24), lehetőségeik szerint tartsanak célgyűjtést testvéreink megsegítésére. A kölcsönös segítségnyújtás gyakorlása segítette oda az első gyülekezetet, hogy „nem volt közöttük egyetlen szűkölködő sem” (Ap-Csel 4:34). Ennek a lelkületnek a gyakorlására bátorítjuk a testvériséget.

Az összegyűlt adományokat át lehet utalni az ilosvai gyülekezet bankszámlájára, vagy személyesen is át lehet adni a körzet lelkipásztorának, Székely Béla testvérnek. Számlaadatok: Biserica Cultului Creștin Baptist, IBAN: RO88 RNCB 0220 1457 5141 0002, BIC: RNCBROBU.

Szeretet – kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Borzási Pál **Főszerkesztő:** Kiss Lehel

Felelős szerkesztő: Gönczi Géza

410050 ORADEA, Str. Gen. H. M. Berthelot 5.
Szerkesztőségi telefonszám: 0735 500 009

E-mail: szeretetlap@gmail.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Lapzárta: a megjelenést megelőző hónap 12-e.

Nyomtatás: Inkpress Nyomda, Bihar.

A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605